

Ez a különnyomat szabadon és ingyenesen terjeszthető.

**A könyv megvásárolható az
Ad Librum internetes könyvesboltjában**

A bekeretezett szövegekre kattintva további információkhoz juthat.

A könyvvel kapcsolatban további információ érhető el a kötet weboldalán:

<http://www.adlibrum.hu/Mester-Gyorgyi>

© 2009 Mester Györgyi

© 2009 Ad Librum Kft.

Ez az elektronikus könyv korlátozás nélkül és térítésmentesen letölthető és továbbadható. Ez a lehetőség azonban nem értelmezhető a szerzői jogokról való lemondásként: a tartalom minden más formájú közlése a szerző és/vagy a

kiadó engedélyéhez kötött.

Minden jog fenntartva!

Az Ad Librum Kiadó és a PodPress az Ad Librum Kft. márkanévei.

A könyv adatai:

Szerző:	Mester Györgyi
Cím:	Haláli (jó) törnetek..
Kiadás:	Ad Librum
Kiadási év:	2010
ISBN:	978-963-87741-7-0
Terjedelem:	200 oldal oldal
Méret:	A5
Ár:	1500 Ft Ft
Közvetlen vásárlás:	shop.adlibrum.hu

Az Ad Librum könyvkiadási programjairól és eddig kiadott könyveiről a kiadó weboldalán tájékozódhat:

www.adlibrum.hu/

MESTER GYÖRGYI

Haláli (jó) történetek

AD ✱ LIBRUM
Budapest, 2010

© 2010 Mester Györgyi

ISBN 978-963-87741-7-0

Minden jog fenntartva. Jelen könyvet, illetve annak részeit a kiadó előzetes írásos engedélye nélkül tilos reprodukálni, adatrögzítő rendszerben tárolni, bármilyen formában vagy eszközzel – elektronikus vagy más módon – közölni.

Felelős kiadó: az Ad Librum Kft. ügyvezetője

© Ad Librum Kft.

1107 Budapest, Mázsa tér 2-6.

info@adlibrum.hu

www.adlibrum.hu

A borító és a kötet illusztrációit

Keglovich Tamás Milán

készítette

A könyvvvel kapcsolatban további információ:

www.adlibrum.hu/Mester-Gyorgyi

Szellemes

A függöny meglibbent, amikor becsukta a teraszajtót a szokásos esti, lefekvés előtti szellőztetés után. A kulcsot még nem fordította rá, mit lehet tudni, nem esik-e be hozzá egy kései látogató.

Miközben a konyha irányába haladva azon járt az esze, mit fog vacsorázni, a keze ügyébe eső dolgokon automatikusan babrált valamit. A hamutartót szimmetrikusan az asztal közepére tolta, a vázában lévő virágcsokrot lazábbra igazította, egy kép sarka se tűnt vízszintesnek, és a csipketerítón is muszáj volt simítani egyet. Végül is, ő precíz nő. És mivel egyedül él, a gyerekek már kiröpültek otthonról, nem szükséges máshoz alkalmazkodnia, miért ne vehetné körül magát olyan tökéletes renddel, amilyent csak megkíván?

Gondolati síkon felrémllett előtte a hűtőszekrény tartalma, mit is enne legszívesebben? Talán egy szelet rozskenyeret, zöldfűszeres sajtkrémmel megkenve, hozzá meleg teát ihatna. Esetleg egy-két szelet baromfipárizsit, mert momentán nem volt biztos abban, maradt-e még az ominózus sajtkrémből.

A konyhába érve, meglepetéssel tapasztalta, hogy terítve van a vacsorához. Az asztalon, a tányér mellett, szép rendben ott sorakoztak a kés, a szalvéta, na meg a kedvenc csészéje. A vaj is oda volt készítve a keze ügyébe, és bontatlan, nejlon fóliában a párizsi.

Úgy látszik, a precízségem mit sem változik, továbbra is, következetesen előrelátó vagyok, mint amilyen mindig is voltam. Csupán a memóriámmal lehet valami baj – gondolta. Nem emlékezett ugyanis, hogy előzőleg már döntött a vacsorájáról, és meg is terített. Ez nyilván még az esti kertlocsolás előtt lehetett – futott át az agyán. Továbbszöve a gondolatot, arra a következtetésre jutott, hogy a rövid távú memóriája már nem működik olyan jól, mint fiatal korában.

A tűzhelyhez lépve, újabb meglepetés érte: a tea még egészen meleg volt, mintha csak akkor vették volna le a forró lapról, bár a tűzhely nem volt bekapcsolva. Pedig arra biztosan emlékezett, hogy ebéd után főzte, és azóta órák teltek el. Kiváló hőszigetelése lehet ennek az edénynek – konstataulta elégedetten. Amikor étkezés után visszatette a vajat, a szemébe tűnt, hogy a fridzsider ajtajára tűzött cetlin, a vásárlandók között, a legalsó tétel a zöldfűszeres sajtkrém. Na, ezt se ellenőrizte le, hogy maradt-e még a sajtkréméből. De legalább korábban, az eszében volt, és mivel – ezek szerint – elfogyott, jó előre felírta, hogy el ne felejtse.

A vacsoraedényt hol elmosta, hol meg eltette másnapra, most ez utóbbi mellett döntött. Nagyon vágyott már egy meleg zuhanyra, ezért egyenesen felment az emeleti hálósobába.

Az ágyán kiterítve feküdt a hálóinge, mellé odakészítve egy törölköző a köntössel, és a papucs is rendben ott állt az ágy előtt. Hát igen, az én közismert precízégem – gondolta. Egészen meg volt elégedve önmagával. Cipőt váltott, és karján a hálóinggel meg a törölközővel, a fürdőszoba felé indult. A zuhany nagyon jólesett, mint ahogy várta. Csak amikor megtörölközött, gondolt arra, hogy hol is a köntöse, mintha az ágyon maradt volna. Csak megszokásból nyúlt a fogas felé, és lám, a köntöse ott lógott. Hát én még magamnak is tudok meglepetést szerezni – mormogta fennhangon. Mínek suttozna, hiszen egyedül van az egész házban.

Leült a televízió elé a kanapéra, lábait maga alá húzta és ráborította a fürdőköpenyt. Ha így aludnék el a tévé előtt, reggelre megfáznék – futott át az agyán –, de mivel egyelőre érdekelte a műsor, hát nem akaródzott neki felkelni egy takaró miatt.

Aztán fokról-fokra álmosabb lett, már a műsor sem kötötte le a figyelmét, és lassan eldőlt a kanapén. A készüléken egy darabig még futott az adás, aztán az üres, fényes képernyő sisteregni kezdett. . .

Reggel a kanapén ébredt, pedig nem állt szándékában az ágya helyett, ott aludni. Viszont a takaró remekül melegítette, biztosan nem fázott meg. A tévé is kikapcsolva, lám, milyen figyelmes és gondos is ő.

A konyhába úgy ment le, hogy egyetlen gondolata se forgott a reggeli körül. Nem érezte, hogy éhes lenne. A vacsoraedénynek hűlt helye volt, ennek örült, hogy előző este mégiscsak elmosoga-

tott. Amikor a teraszajtó zárjában a kulcsot elfordította, magában megint konstataálta, hogy azért a biztonságról soha sem feledkezik meg, legyen bármilyen késő, hiszen az este nem is egyre, kettőre zárta az ajtót.

Kilépett a teraszra, hogy a friss levegőből egy jó nagyot kortyolhasson.

A hálószobában közben a következő különös párbeszéd hangzott el:

– Én ezt már nem bírom tovább! A jó szellemnek is elege lehet egyszer!

– Mesélj, mert mindjárt mennem kell, csak egy percre röptem be hozzád.

– Mert csak mindig magát dicséri! Hogy milyen precíz, milyen előrelátó. Már rég ellopták volna a feje felől a tetőt, ha nem zárom be minden este a teraszajtót. Odébb rakom a széket az útból, amikor sötétben tapogatózik a villanykapcsoló után. A ház is leégett volna, ha nem kapcsolom ki a villanyfűző lapját. Nem lenne itthon egy falat étel sem, ha nem írnám fel, mi fogyott el, mit kell vásárolni. Már százszor is tüdőgyulladást kapott volna, de én folyton betakarom, amikor elalszik a tévé előtt. Na, de a készülék is tönkremenne, az örökös éjszakai üzemeléstől!

– Mit akarsz tenni?

– Felmondok! Nem bírom, hogy semmin nem lepődik meg, mindenben csak a saját precízségét, előrelátását értékeli.

Ezzel a csukott ablakon, a vendégét előre engedve, kisuhant a jó szellem. Köntöse utána tekergőző, hosszan elnyúló vége beleakadt a párkányon biztosan álló virágládába, és leverte azt. A teraszon levegőző asszonynak éppen a fejére esett, de azt a jó szellem nem látta. Messze járt már, hogy másutt, másokkal, sok, hasonló jót cselekedjen...

Csak nem?!

Nem mész innen? Te kis korcs! Engedd már el a nadrágszáramat! – kiabálta, miközben aktatáskájával sűrűn csapkodva próbálta lesöpörni magáról a harciasan támadó ebet.

Jaj, kedves uram, ne haragudjon, nem tudom, mi lelte ezt a kutyát? Még sohasem csinált ilyet! Látja, egészen apró jószág. De nyugodjon meg, minden oltást megkapott, nem kell félnie!

Még akkor is dohogott magában, amikor a nő és a méregzsák már csak parányi pontnak tűntek a sétány végén. Megnézte a nadrárga szárát. Nyálasnak, gyűröttnek találta, és ahogy feltúrte, kiderült, az őrjöngő szőrpamacs meg is harapta. Valamivel a bokája fölött két véres fognyom látszott, nem sokkal nagyobbak, mint a bolhacsípés.

A biztonság kedvéért orvoshoz ment, és kérte az ilyenkor szokásos oltást.

A váratlan közjáték miatt, kisebb kerülőt kellett tennie hazafelé, mégsem szállt buszra. Az utolsó két megállót végiggyalogolta. Értelmetlen módon, jól esett a magányos séta, az egyre sötétülő utcán.

Egy kivilágított hentesüzlet előtt, ösztönösen megtorpant. Nem értette az okát, mert nem volt éhes, a vöröslő, izgalmas húsdarabok mégis mágnesként vonzották a szemét. Arra gondolt, ezek nemrégiben élő lények voltak, melyeket leöltek, elvágták a torkukat, jó esetben előbb elkábították őket. Aztán ömlött, majd csordogált a nyakukból, az a szép, bíborvörös vér...

Hogy a fenébe jut ilyesmi az eszembe?! – tette fel magának a kérdést. Hiszen soha nem akartam hentes lenni. Se anyám, se a feleségem nem tudtak rávenni, hogy a piacról hozott, friss, élő csirke nyakát elvágjam.

Más szempontból viszont érdekes, hogy mindig is vonzott a vér. Példának okáért, szeretem a sült csirkevért, hagymásan, tojással. A véres hurka meg kifejezetten a kedvenc ételeim közé tartozik. A gondolatra megjelent szájában a vér íze, de furcsa mód, nem a sült véré, hanem valami édes, sűrű, piros íz. Ő legalább is úgy érezte, és még a színét is ízlelgette a nyelvével.

Hazaérve, a felesége azonnal a nyakába ugrott. Csókolta, ahol érte, amit ő hasonló tűzzel viszonzott. Nem is csoda, hiszen csak egy éve házasodtak, új volt még a szerelem.

Este az ágyban, már túl egy kis hancúrozáson, a szerelmi csatározás fáradalmait pihenték ki, amikor meglátta azt a kis lüktető eret a fiatalasszony nyakán. A kecses fej ott pihent a vállá gödrében, a gesztenyeszín, hullámos hajzuhatag pedig szétterült a párnán.

A nyak azonban szabadon kínálta magát. Szabadon, selyemfényűen pelyhesen, és ott lüktetett rajta, benne, egy hajszálvékony, áttetszően kék erecske, mely hozta, vitte, hömpölygette az édes, bíborszínű vért. A szeretett nő vérét. Váratlan éhség lett rajta úrrá. Ráhajolt hát a fehér bársonyú bőrre, és beleharapott. Nem erősen, nem durván, hogy fájjon, de érezhetően, mert az asszony felszisszent. Te örült, ne egyél meg! Tudod, hogy a tiéd vagyok, senki másé. .

Reggel frissen ébredt, még hatása alatt az éjszakai mámornak. Borotválkozás után a fogát kezdte súrolni – szabályos, körkörös mozdulatokkal, ahogy a fogorvosok előírták –, amikor a fogkefeje megakadt valamiben. Úgy elakadt, hogy még meg is rántotta a fogát. Még kitöröm a végén a nagy igyekezettől – gondolta.

Amit azonban a tükörbe nézve látott, attól egészen elképedt: két felső szemfoga egy-egy centivel meghosszabbodott, és ahogy meredten nézett, érezte, hogy fokozatosan elhatalmasodik rajta egy érzés. Az éhség érzete, mely olyan ismerős volt, de most másra éhezett. .

Csak nem?!

Bújócska

A kulcs csikordulásával egy időben, az előszoba felől kellemes bariton hallatszott: Drágám, megjöttem!

Az asszony hallotta ugyan, de nem reagált, inkább azon igyekezett, hogy minél gyorsabban magára rángassa a házi ruháját, hiszen – elvileg – már jó ideje otthon kellett volna lennie, ő azonban csak az imént érkezett. Mondhatni, pár perccel előzte meg a férjét.

Egy kicsit még az arcát is megdörzsölte, nehogy az üdvözlő hitvesi csóknál érződjön az utcai hideg nyoma, mely elárulhatná. Kapkodás közben sem tudta azonban megállni, hogy fel ne idézze, ha csak egy pillanatra is, az eltelt három órát. Micsoda élmény volt ez a mai délután! Egészen feltöltődött a szeretője karjaiban. Persze, mindez nem történhetett volna meg, ha a férje nem jelenti be előre, hogy aznap nem megy haza a szokásos időben, mert a hivatali órák után, újfent „értekeznek”. Legalább három órával kell számolni – így mondta –, hiszen a cég éves beszámolóját készítik elő.

Még jó, hogy a szeretőjének nem kellett ott lennie, pedig szegről-végről kollégák a férjével. Nem csak egy cégnél dolgoznak, de ráadásul egy főosztályon belül, ugyanakkor két különböző osztályon. Bár tudta, illene már kimennie a férje üdvözlésére, gondolatban mégis végigpörgette a barátjával való megismerkedésük első kópockáit.

A céges bulin találkozott először a sármos, feketehajú, bajuszos férfival, aki – amint az hamarosan kiderült –, akkoriban vált el, és természetes igénnyel vágyott a női nem közelségére. Azon az estén kétszer is felkérte táncolni. Napokkal később, egy bevásárló centrumban futottak össze, teljesen véletlenül. Ő szatyrokkaal megpakolva furakodott ki a forgóajtón, amikor a férfi meglátta. Gálánsan,

azonnal felajánlotta a segítségét, s mivel kocsival volt, magától értetődően, hazafuvarozta a kollégája feleségét. A kocsiban sok mindenről szó esett, és az is kiderült, hogy elsőre megtetszettek egymásnak. Ő nem panaszkodott a férjére, hiszen nem is lett volna miért. Egyszerűen, így alakult. Ilyenkor szoktak hivatkozni a hormonok játékára. Fiatalok voltak, hát megkívánták egymást. Így kezdődtek, az azóta gyakran ismétlődő, s mindkettejük számára sok gyönyörrel járó pásztoróráik.

Közben kiért a nappaliba, ahol a férje azonnal a karjába zárta. Hiába no, szeretik ők egymást, és a testi vonzalom is megmaradt közöttük.

Fáradt vagy? – kérdezte a férje haját megsimítva, arcát gyengéden cirógatva az asszony. Az rábólintott, s mintha nem is akarna több szót fecsérelni fáradtsága okára, rögtön a lényegre tért: Mi lesz vacsorára? Az asszony nem jött zavarba. Meleg étellel nem készültem, hiszen nem tudhattam biztosan, mikor jössz haza. Tovább is elhúzódhatott volna az értekezletetek, mint az előre beharangozott három óra. Helyette a ruhásszekrényben raktam egy kis rendet, már ráfért. Vacsorára hideget eszünk. Van szalámi, egy kis maradék sült oldalas, sajt, paradicsom, paprika, és remélem, a tegnapi kenyér is ehető még. Ne félj, nem halunk éhen. Ebben maradtak.

Hamarosan az asztalnál ültek, egymással szemben, és csendben falatoztak. Mivel, általában, ilyenkor szokták megbeszélni a nap eseményeit, az asszony úgy érezte, eljött az ideje, hogy valamelyikük megszólaljon. Ő kezdte: azért így is jó hosszúra nyúlt az értekezletetek, végül is, nem munkaidőben tartották. Az elmúlt két hónapban már amúgy is elég sokat túlóráztattak.

Hát igen – bólintott rá helybenhagyólag a férfi. De egy középvezető nem bújhat ki az ilyen jellegű feladatok alól. Megjegyzem ugyanakkor, vannak, akik mégis megteszik. Példának okáért, az a szemüveges, pocakos „kisember” – emlékszel, a névnapomon is itt volt –, szinte mindig elkéredzkedik, mivel – állítólag – az ő feladata, hogy összeszedje a lurkóit az óvodából, meg az iskolából. Ő emiatt nem tud maradni.

A főkönyvelőnk – tudod, az a nagykontyos, középkorú nő –, szintén „gyerekes” indokkal menti ki magát az értekezletetek többsége alól. Ő már nagymama, és rá marad délutánonként az unoka

pesztrálása, amíg haza nem érkeznek a szülők. Ilyenkor érzem, milyen kár, hogy még nincs gyerekünk, akkor nekem is lenne mire hivatkoynom.

Előbb-utóbb tényleg kellene már nekünk is egy kisgyerek – kontázott az asszony. Magában azonban azt gondolta: de hová lenne akkor a délutánonkénti gyönyör? Egyelőre jó ez így, ahogy van. Úgysem tarthat örökké...

Miközben mindez átfutott az agyán, csak arra lett figyelmes, hogy a férje folytatja: nem sokan vagyunk ilyen rendes munkaerők, akikre mindig lehet számítani, akik teljes mértékben lojálisak a céghez.

Itt van például az a jóvágású, fekete hajú, bajuszos kollégám. Talán emlékszel, kétszer is felkért téged a múltkori céges bulin. Rendes fazon, persze, ő meg elvált, nem siet sehová. Most is kitartott, velem együtt, egészen az értekezlet végéig...